

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **TĚLOVÝCHOVNÉ JEDNOTY SOKOL VLKOV**, se sídlem Vlkov 120, zast. JUDr. Miroslavem Nyplem, advokátem v Hradci Králové, Dukelská 15, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** (jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové), se sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 3. srpna 2012, čj. 1951/12-1700-603200, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo její

odvolání do rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové (dále jen „správce daně“) o vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 987 969 Kč.

Za předmět sporu označila žalobkyně posouzení, co vlastně mělo být předmětem akce nazvané „TJ-Vlkov-přístavba SZ sokolovny, ČOS“. Uvedla, že z výsledku svědka Ing. V., pracovníka Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, vyplynulo, že věcným obsahem investičního záměru, na který byla poskytnuta dotace, byla ta část rozšíření, resp. přístavby objektu, který je veden jako společný pro Sokol Vlkov a obec Vlkov. Od samého počátku tak bylo zřejmé, že dotace směřovala do společného objektu žalobkyně a Obecního úřadu Vlkov, který podléhá právnímu režimu podílového spoluvlastnictví. Pracovníci ministerstva rozhodující o dotaci tak byli seznámeni s tím, že příslušná budova je ve spoluvlastnictví a vlastní rozhodnutí o poskytnutí dotace uvádí, že bližší podrobnosti celé akce jsou uvedeny mj. ve smlouvě o dílo a v rozpočtu stavby. Celé dílo pak bylo provedeno v souladu s příslušným rozpočtem a smlouvou o dílo. Bylo-li tedy v rozhodnutí o poskytnutí dotace uvedeno spolufinancování obce Vlkov částkou 2 433 000 Kč, nemohlo, s ohledem na předem zcela jednoznačný daný vlastnický režim budovy, být vlastní financování jiné. Pokud tedy obec Vlkov použila na financování akce dohodnuté finanční prostředky a tyto prostředky byly vynaloženy na práce souladné se smlouvou o dílo, nemůže obstát závěr správce daně o tom, že žalobkyně neobdržela dotaci od obecního úřadu. V rozhodnutí o poskytnutí dotace se o dotaci jako takové nehovoří, ale rozhodnutí obsahuje výstižný termín „spolufinancování“, který přesně odpovídá následnému faktickému plnění ze strany obce.

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že správce daně nerespektuje skutečný stav věci a nedoceňuje vlastnický režim díla, když od samého počátku je zřejmé, že příslušný objekt je v podílovém spoluvlastnictví obce a žalobkyně. Byla-li akce spolufinancována i obcí, nebylo možné spolufinancovat pouze tu část, která tvořila spoluvlastnický podíl žalobkyně. Dle žalobkyně tak byl účel poskytnuté dotace naplněn, což ostatně konstatoval i poskytovatel dotace. Žalobkyně odkázala i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž dovodila, že pokud se pohybovala v legálním prostoru, který poskytovatel dotace vymezil svým rozhodnutím, nelze jí takové jednání přičítat k tíži. Zdůraznila, že se žalovaný měl důsledněji zabývat výpovědí svědka Ing. V.

Dále žalobkyně uvedla, že zadala vícepráce, které dle žalovaného představují 23,6 % z původní ceny zakázky bez výběrového řízení. Tím mělo dojít k porušení ust. § 6 odst. 3 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). Tyto úvahy však žalobkyně nepovažovala za správné, když celková dohodnutá cena o dílo činila 5 696 150 Kč bez DPH, jak potvrdil i generální dodavatel celé stavby. Navíc kdyby správce daně vycházel ze skutečně sjednané ceny, která zohlední jak více tak méně práce, bylo dle žalobkyně zřejmé, že došlo k nárůstu objemu zakázky pouze o částku 629 463 Kč, což představuje necelých 13 % nárůstu původní hodnoty zakázky. Současně konstatovala, že u této otázky nelze hovořit o ustálené judikatuře a žalobkyně tak

setrvala na výše uvedených argumentech, když ze zákona opak nevyplývá. Navíc by v daném případě šlo o navýšení zcela bagatelního významu (asi 3 %), přičemž požadovat vrácení poskytnuté dotace pouze z tohoto důvodu by s ohledem na splnění účelu dotace a likvidační důsledky pro žalobkyni bylo nepřiměřené.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že věcným obsahem investičního záměru uvedeným v rozhodnutí byla ta část rozšíření resp. přístavby objektu, který je veden jako společný ve vlastnictví TJ Sokol Vlkov a obce Vlkov, ale jedná se jen o dostavbu šaten a sociálního zařízení pro sokolovnu, případně dalších společných částí stavby, které slouží oběma vlastníkům. Dotace a spolufinancování jsou tak účelově určeny jen k rekonstrukci sportovního zařízení a pokud je tato rekonstrukce součástí větší stavební akce, je třeba při financování postupovat tak, aby podmínka účelovosti dotačních prostředků byla zcela splněna. To znamená, že dotace byla určena výhradně na financování části nemovitosti týkající se sportovních aktivit, nikoliv tedy rekonstrukce prostor užívaných k jiným účelům (obecní úřad, prostory občerstvení). Žalovaný považoval za prokázané, že skutečně čerpaná dotace ve výši 1 987 969 Kč a rozhodnutím stanovené vlastní zdroje žalobkyně ve výši 601 000 Kč byly určeny výhradně k financování části stavby odpovídající účelu (tedy bilančně se jedná o minimálně částku 2 588 969 Kč). Žalovaný dále zjistil, že žalobkyně použila prostředky z dotace především k úhradě faktur na základě dodatečně dojednaných prací (podle dodatku č. 3 SOD ze dne 28. 6. 2007), neboť před tímto datem byly veškeré faktury uhrazeny z prostředků obce (faktury byly vystaveny na investora obec) a z vlastních zdrojů žalobkyně. K těmto vícepracím bylo zjištěno, že nebyly prováděny výhradně na sportovním zařízení, ale týkaly se také obecního úřadu (z dokumentu ze 14. 9. 2010 vyplývá, že se jednalo např. o zhotovení laťování na staré střeše obecního úřadu atd.). Žalovaný tak konstatoval, že podmínka výlučného využití dotace (tedy úhrad jen prací provedených v souvislosti se sportovním zařízením) nebyla splněna. Žalovaný považoval za nepochybné, že žalobkyně měla prokázat, že uvedená částka 2 588 969 Kč byla v souladu s rozhodnutím použita (bilančně) výhradně k financování akce týkající se stavebně jen části sportovního zařízení (včetně poměrné části společných částí stavby jako jsou sítě, parkoviště apod.).

Žalovaný, jak dále uvedl, žalobkyni vyzval k vyčíslení nákladů na přístavbu zázemí tělocvičny bez rozlišení, ze kterých zdrojů byly hrazeny. Žalobkyně na tuto i opakovanou výzvu reagovala sdělením, že celkové náklady činily částku 5 696 150 Kč bez DPH. Konstatovala, že akce, na kterou byla dotace poskytnuta, tj. TJ – Vlkov – přístavba SZ Sokolovny, ČOS, byla provedena v rámci akce Oprava a dostavba Obecního úřadu Vlkov. Investiční záměr dle rozhodnutí, tj. přístavba šaten a sociálního zařízení sokolovny, byl zrealizován v rámci akce oprava a dostavba Obecního úřadu Vlkov, jejíž součástí investiční záměr uvedený v rozhodnutí byl. K tomu žalovaný uvedl, že i když je splněn účel daný investičním záměrem, stále to nevypovídá nic o tom, zda za poskytnuté prostředky včetně vlastních zdrojů bylo pořízeno jen to, co pořízeno být mělo. V terminologii zákona o rozpočtových pravidlech to znamená ověřit, zda skutečně provedené a fakturované práce vztahující se k realizovanému investičnímu záměru v podobě sportovního zařízení

odpovídají částce, která na jeho pořízení byla vynaložena. Pokud by částka neodpovídala (byla by nižší), znamenalo by to, že část prostředků z dotace byla použita k jinému účelu.

K žalobní námitce týkající se provedených víceprací žalovaný uvedl, že zákon o veřejných zakázkách upravuje postup veřejného zadavatele, ke kterému ho zavazují podmínky. Protože vícepráce byly hrazeny z dotace, je zcela nepochybné, že se jich citovaný zákon týká. Ke specifickým postupům za okolností, kdy v rámci akce je třeba pro zdárné dokončení díla přistoupit k provedení určitých víceprací, patří mj. i postup podle ust. § 27 odst. 3 písm. a/ uvedeného zákona týkající se možnosti použít nejjednodušší a nejrychlejší zákonné řízení, a to jednacím řízením bez uveřejnění. V podmínkách daného ustanovení je pak mimo jiné uvedeno, že celkový rozsah dodatečných stavebních prací nebo dodatečných služeb nepřekročí 20 % ceny původní zakázky. Žalovaný po zvážení konkrétních okolností projednávané věci konstatoval, že celkový rozsah dodatečných stavebních prací bezpochyby povolenou hranici překročil, neboť konečná hodnota víceprací v souhrnné částce 1 182 866 Kč činila navýšení 23,6 % ($1\,182\,866 : 4\,999\,944$). K uvedenému ještě žalovaný konstatoval, že podle ustálené judikatury a rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže se pro posouzení předpokládané hodnoty víceprací z hlediska zákona o veřejných zakázkách do ceny nebilancuje hodnota méněprací (tedy nelze je odečítat), což znamená, že částka vyspecifikovaných víceprací hrazená z dotace a uvedená v kontrolní zprávě nemůže být ani z tohoto pohledu korigována. V tomto ohledu proto i další argumentaci žalobkyně, že veškeré vícepráce činily po odečtu méně prací jen částku 629 463 Kč, označil žalovaný za nesprávnou.

V písemném vyjádření k žalobě pak žalovaný svoje úvahy vyslovené v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále rozvedl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný s tímto postupem vyslovili souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že žalobkyně čerpala v roce 2007 na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 26. 9. 2007, č. ISPROFIN 233512-2024 vydaného Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy dotaci v celkové výši 1 987 969 Kč na akci TJ-Vlkov-Přístavba SZ, ČOS. Správce daně dospěl na základě výsledků provedené kontroly k závěru, že žalobkyně, jakožto příjemce dotace, porušila při čerpání dotace rozpočtovou kázeň.

Shora zmiňované rozhodnutí o poskytnutí dotace určuje pro další přípravu akce ukazatele bilance finančních potřeb a zdrojů celkový souhrn finančních potřeb akce ve výši 5 034 000 Kč, z čehož vlastní zdroje účastníka programu tvoří 601 000 Kč a dotace z rozpočtu obce 2 433 000 Kč. Nedílnou součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace je příloha, která obsahuje závazné podmínky čerpání prostředků státního rozpočtu. V nich je konstatováno, že „dotace je poskytována pouze na

financování podílu majetku TJ Sokol a nesmí být počítána na restaurační zařízení. Dotaci lze použít pouze pro účel vymezený investičním záměrem...Poskytování dotací se řídí zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), vyhláškou č. 560/2006 Sb. (dále jen „prováděcí vyhláška“) a interními předpisy. Prostředky státního rozpočtu musí být použity s maximální hospodárností a při respektování zákona o veřejných zakázkách.

Z průběhu odvolacího řízení krajský soud zjistil, že žalovaný při posuzování postupu správce daně vycházel ze zásady, že dotace byla výhradně určena na financování části nemovitosti týkající se sportovních aktivit a nemohla být tudíž použita na rekonstrukci prostor používaných k jinému účelu, tedy např. prostor občerstvení či obecního úřadu. Z tohoto pohledu pak hodnotil žalobkyní předložené důkazy. Sporné otázky nevyjasnila ani svědecká výpověď ing. V. ani sdělení zhotovitele díla firmy AGS BOHEMIASTAV, a.s.

Z výpovědi svědka ing. V., zaměstnance Ministerstva školství, tělovýchovy a mládeže, krajský soud zjistil, že věcným obsahem investičního záměru, na který byla poskytnuta dotace, byla ta část rozšíření resp. přístavby objektu, který je veden jako společný TJ Sokol Vlkov a obec Vlkov. Dle svědka bylo rozdělení finančního krytí v rozhodnutí jasně uvedeno tak, že byl uveden podíl spolufinancování TJ a podíl spolufinancování obce a svědek uzavřel, že z pohledu ministerstva byly veškeré podmínky vztahující se k dotačnímu titulu splněny, připustil však, že ministerstvo neprovedlo ke dni provedení výslechu žádnou kontrolu.

Z faktur předložených zhotovitelem díla a jejich krycích listů čerpání nebylo možno, jak ostatně konstatoval i žalovaný, rozpoznat, jaké náklady se vztahují ke konkrétní části díla.

Tyto důkazy nemohly dle žalovaného sloužit k objasnění, zda dotace byla skutečně čerpána na účel, na nějž byla poskytnuta, tedy pouze k rekonstrukci sportovního zařízení. K tomuto závěru se přiklonil i krajský soud. Z výpovědi svědka totiž vyplynulo, že ministerstvo, jakožto poskytovatel dotace, neprovedlo k datu výslechu žádnou kontrolu. Lze tedy přinejmenším usuzovat, že si o dodržení dotačních podmínek ze strany žalobkyně nemohlo učinit žádný úsudek anebo úsudek ne zcela objektivní, když závěrečné vyhodnocení provedlo pouze na základě žalobkyní předložených dokladů bez podrobnější kontroly.

Dále je z průběhu daňového řízení zřejmé, že žalovaný v rámci posouzení přenosu důkazního břemen vyzval žalobkyni k doložení a vyčíslení nákladů na přístavbu tělocvičny. V odůvodnění výzvy pak žalobkyni konkrétně instruoval, jakým způsobem by měla požadavky výzvy splnit. Uvedl možnost předložení položkového rozpisu prací s jejich finančním ohodnocením, které byly provedeny na přístavbě zázemí tělocvičny sloužící výhradně potřebám žalobkyně, tedy bez prostor občerstvení. Upozornil zároveň, že náklady na společné položky budou žalovaným akceptovány v poměru vlastnického podílu. Na výzvu reagovala žalobkyně sdělením, že náklady na přístavbu tělocvičny činily 5 696 150 Kč bez DPH. Nato žalovaný

zaslal žalobkyni výzvu opakovanou, v níž ji ještě podrobněji upozornil na skutečnost dodržení podmínek daných rozhodnutím o poskytnutí dotace a skutečnost, že dotace byla poskytnuta pouze na financování sportovního zařízení, takže přístavba tělocvičny v rámci celé akce odpovídá součtu částek poskytnuté dotace a vlastních zdrojů žalobkyně. V odpovědi na výzvu vyslovila žalobkyně přesvědčení, že veškeré poskytnuté prostředky byly použity k danému účelu a opět uvedla celkové náklady ve výši 5 696 150 Kč.

Hodnocením takto nastoleného důkazního stavu dospěl krajský soud, ve shodě s názorem žalovaného, k závěru, že námitky žalobkyně nejsou důvodné.

Je nepochybné, že dotace byla poskytnuta na nemovitost, jež je ve spoluvlastnictví žalobkyně a obce Vlkov a že poskytovatel dotace si byl takto nastoleného vlastnického stavu vědom. Z rozhodnutí o poskytnutí dotace je naprosto zřejmé, jak ostatně zdůraznil i žalovaný, že dotace byla určena pouze pro sportovní účely. Je rovněž tak zřejmé, že důkazní prostředky předložené a popřípadě i navržené žalobkyní nemohly být dostatečným podkladem pro posouzení, jaký poměr z celkové částky vynaložené na základě smlouvy o dílo činila dostavba sportovního zařízení. Na základě důkazů předložených žalobkyní nebylo možno tento údaj zjistit. Smlouva o dílo uzavřená mezi shora uvedenou společností AGS BOHEMIASTAV, a.s., a obcí Vlkov uváděla jako předmět plnění přístavbu a stavební úpravy stávajícího objektu OÚ, dostavbu šaten a zázemí pro tělocvičnu a realizaci malého občerstvení. Je tedy patrné, že při uzavření smlouvy nebyla provedena specifikace prací, jejichž výsledkem měla být dostavba sportovního zařízení a že tedy smlouva hovořila o objektu jako celku, jenž je v podílovém spoluvlastnictví dvou subjektů. Správce daně a žalovaný tak nesporně neměli pro posouzení účelového využití dotace dostatek podkladů. Proto i žalovaný žalobkyni vyzval k jejich doložení a to dokonce dvěma výzvami. Nelze přehlédnout, že přístup ze strany žalovaného byl při doplňování důkazního řízení formou výzev zasílaných žalobkyni nadměrně vstřícný, neboť nejen že jí nastínil podstatu problému s vyústěním v kontrolní závěr, ale dokonce jí poskytl i návod, jakým směrem by se její pozornost měla při předkládání důkazních prostředků ubírat. Žalobkyně však setrvala na svém původním stanovisku a důkazní břemeno, jež by svědčilo ve prospěch oprávněného čerpání dotace, neunesla. Výzvy žalovaného přitom byly naprosto ilustrativní a požadovaly, aby žalobkyně konkrétně vyčíslila náklady na tu část výstavby, na níž byla poskytnuta dotace, tedy pouze na dostavbu sportovního zařízení a určitou část přístavby, která se nikterak nedotýkala otázky spoluvlastnického podílu.

Krajský soud nemohl přisvědčit ani další žalobní námitce dotýkající se otázky dodatečných stavebních prací. Ztotožnil se se závěry žalovaného, na něž v plném rozsahu odkazuje, že v daném případě bylo povinností žalobkyně při zadávání dodatečných stavebních prací postupovat v souladu s ust. § 27 odst. 3 písm. a/ zákona o veřejných zakázkách, dle něhož celkový rozsah těchto dodatečných prací nesmí překročit v jednacím řízení bez uveřejnění 20 % ceny původní zakázky. Tuto podmínku žalobkyně nedodržela, když konečná hodnota víceprací činila 1 182 866 Kč, tedy navýšení 23,6 %. Nelze se přiklonit k žalobní námitce, že šlo o navýšení

zcela bagatelního významu. Žalobkyně se tímto dopustila porušení rozpočtové kázně. Její postup nemůže být zhojen ani dalším argumentem, dle něhož při stanovení výše dodatečných prací mělo být přihlédnuto i k méněpracím, přičemž při jejich odpočtu by nárůst činil necelých 13 %. Takový výklad zákon o veřejných zakázkách nepřipouští, jak ostatně konstatoval i žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Ze spisu nevyplývalo, že by žalovanému nějaké náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. srpna 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu